

la buza prăpastiei, la frontiera nebulosului, omul se lipește, înspăimântat, de muntele calamităților detestate: „Altfel cine-ar mai răbda / A lumii bice și ocări, călciul / Titan, disprețul omului trușă / Chinul iubirii-n van, zăbava legii, / Neobrăzarea cirmuirii, scriba / Ce-o zvirlu cei nevrednici celor vrednici...”

A fi! A fi! — clamează patetic vremurile noastre. În ultimul pătrar al veacului al 20-lea, patru miliarde de oameni apasă din toate puterile talgerul vieții, într-un efort fantastic, pentru că în talgerul opus au și fost depozitate câte cincisprezece tone de trinitrotoluen, socotite — sinistră formulă! — pe cap de locuitor al planetei. Arsenele morții au devenit atât de mari, aberante, încât A FI a ajuns într-o primejdie ce, depășind, larg, destinele individuale, afectează viața pur și simplu.

Pe de altă parte, însă, s-au precizat alternațiile în interiorul vieții. Răul de care suferă oamenii nefiind un fatum, dacă o condamnare morală a răului este urmată, fără

ezități prelungite, de decizie, și decizia, de acțiune, lumea poate arăta altfel. Lumea a început să arate altfel și, fără aminări fatale, va ajunge să-și desăvârșească existența. Chinul iubirii neîmpărtășite rămânând, probabil, nobilă și eternă excepție, toate celelalte chinuri enumerate în soliloquiul melancolicului prinț sînt boli perfect curabile ale unei umanități devenite conștientă de drepturile, obligațiile și forțele ei. Shakespeare, co-directorul teatrului «Globus» de la 1600, nu este prea ușor de cooptat în comisia pentru dezarmare de la Geneva și în alte organisme internaționale ale lumii contemporane. Dar toți cei imputerniciți să mediteze și să fie factori de decizie în problematica tuturor celor de azi și din viitorime au un mandat shakespearian de îndeplinit. Căci șovăitorul, dulcele prinț Hamlet izbutește la timp — deși ajuns în marginea tăcerii, deși în al 12-lea ceas, deși cu ultimele puteri — să-și înfrîngă paralizia voinței, să acționeze, să lovească decisiv în una din încarnările maleficului.

Fiind.

După cum se știe, acum cităva vreme, paznicii laboratorului cinematografic din Roma au descoperit cu uimire furtul citorva filme aflate-n curs de elaborare, printre care, mai notabile, primele secvențe din Cassanova de Fellini, o mie două sute de metri din ultima peliculă a lui Pasolini și jumătate din Geniul lui Damiani (cealaltă jumătate a Geniului a scăpat ca prin minune privirii hoșilor). Pînă la ora cînd scriu rîndurile de față, autorii jafului n-au fost prinși, iar motivele acestui cel mai mare furt de imagini din istoria culturii sînt învăluite în mister.

Inutil să precizăm că, în urma celor întimplate, nu numai lumea filmului, ci și — în general — universul spectacolului trăiesc momente de neliniște și spaimă. Piese de teatru (și, în primul rînd, comedii, mai căutate, pare-se, în aceste timpuri) sînt ascunse cu grijă sub cheie, nemaiavind acces la ele decît actorii, în timpul repetițiilor, precum și, firește, celelalte persoane responsabile de starea textului. Caietele de regie — asemenea. Schițele de decoruri sau costume, indicați-

ile maestrului de lumini sau macheta așifului nu mai părăsesc, sub nici un pretext, incinta teatrului. Repetițiile se desfășoară cu ușile literalmente închise. Fotografii

ieșcătura ta, o lucrare știută a fi de Fellini sau — în ipoteza furturilor teatrale — de Friedrich Dürrenmatt?

De aceea, dintre toate variantele posibile, două mi se

Puncte de suspensie ...

AL. MIRODAN

Furtul de imagini

spectacolului sînt difuzate numai după premieră. Și, peste toate, stăruie o întrebare: de ce?

La prima vedere, s-ar zice că autorii hold-up-urilor estetice sînt niște conștrați fără talent, care, constatînd că furtul (obișnuit) de idei nu le-a adus succesele scontate, au hotărît să facă un pas înainte (ba chiar mai mulți) și să treacă, de la subtilizarea ideilor de film, la sustragerea filmelor de idei gata făcute. Teza — însă — nu stă, după opinia mea, în picioare: cum să prezinți, sub

par mai aproape de plauzibil:

a) Furtul e opera unor colegi, care, nereușind — în ciuda jurămintelor absolute (o să-l...!) — să distrugă prestigiul operelor create de autorii dușmăniși mortal, au decis să le distrugă operele de prestigiu.

b) Furtul a fost săvîrșit de-o bandă specializată în răpirea copiilor, care, tot căutînd odrasle de părinți cu stare, a fost informată (Mafia știe totul) că opera artistului — și mai cu seamă ultima în timp — este copilul cel mai iubit al acestuia.